

(Политика, 27.03.2009)

С више или мање мере, доброг укуса, с бољим аргументима или сумњивим и провидним политичким амбицијама, у Србији се обележава оно што је свет већ заборавио – десет година од ратовања против НАТО-а. То је, некако, и логично. Они би да забораве, ми би требало да упамтимо. Ипак, ваља имати на уму да прошлост не треба потиснути, али да се у њој не може живети.

Али, сваки повод, а камоли овако драматичан и трауматичан, добар је за странке и носиоце идеја „боље прошлости” да дигну главу и да у овако тешким приликама, и домаћим и светским, када је потребно имати хладну главу, доказују колико им је срце вруће. Па још да се такмиче у реторици где се иза песничких метафора једва скрива, ако се уопште скрива, политички набој.

Тако згодно округла годишњица агресије најмоћније и најбогатије светске силе на већ малаксалу Србију, изнурену санкцијама, ратовима и подривачком снагом албанског тероризма, колико и домаћим погрешним концептом решавања српског националног и демократског питања, пала је у тренутку када тај исти свет који нас је „толико задужио” изгледа јадније него икада од Другог светског рата.

Добром делу српске друштвене и политичке елите то, а без икаквог основа, личи на нашу коначну победу или, барем, освету. Не малом броју домаћих политичара и „отаца нације” медија и колумниста, аналитичара и експерата за све и свашта изгледа да је капитализам нагло, у року од неколико месеци, пропао. Из штуре новинске вести да је у последњих пар месеци продато три пута више Марксовог „Капитала” од уобичајених 500 примерака на годишњем нивоу, домаћи арбитри антиглобалистичке елеганције извлачили су велике закључке о предности нашег заостајања и малтене ће нам, колико сутра, препоручити задругарство као пожељан облик заједнице у коме се слабо производи али се, барем, то ништа дели на једнаке делове.

Има оних који би више волели да Америка пропадне него да Србија успе, а још тврде да им је Србија то ставила у задатак.

Тој рецептури додајте прстохват божје правде, као хришћански утемељене наде да ће паћеници на овом свету бити на оном награђени, и добићете гулаш без меса који неће кусати ни они који оптирају за народњаке чија својства, народњачка а не гулаша, још нису јасна на српском политичком менију.

Ту се, одједном, угурало превише странака с превише амбиција и с премало капацитета да нам обезбеде другу правду осим божје правде, док врућ кестен рецесије, беспарице и беспослице по длановима котрља извршна власт која је имала ту несрећу да победи на изборима и власти се дочепа у најгорем тренутку.

Србија, траљаво опорављена од свих дводеценијских невоља, укључујући ту и бесомучно НАТО бомбардовање, налази се у једној врсти политичког лимба, некако згрчена у фетусном положају.

Имамо конфликтно друштво и бесконфликтну јавну сцену, бесконфликтну и када вам се чини да актери на њој ваде очи једни другима. Јер правог политичког дијалога о правим темама нема. Размењују се розе хулахопке за грубо плетене, вунене чарапе. Власт подупиरे оронуте бедеме на кули предизборних обећања, а опозиција прави чардаке ни на небу ни на земљи. Први шминкају сопствено лице од пре годину дана, а други посежу у митска времена којих би се ваљда боље сећали да су била боља и о чему би постојао неки јачи доказ од сумњивих сведока.

Криза која потреса читав свет мења, нужно, оквири и услове политичког деловања. Као што сам већ писао само шарлатани могу да предвиде крај кризе, а само хохштаплери политички расплет. Посебно у земљама крхке социјалне структуре и недовршених институција. Страх ме је да се расправа о својствима друштва у коме би ваљало живети враћа на почетак, на време пре бомбардовања.

П. С.

Розе чардаци

Пише: Драгољуб Жарковић
петак, 27 март 2009 00:29

Након три године сваконедељног јављања за „Политику” опраштам се од читалаца. Сасвим је у реду да се с променом концепта мењају и извођачи радова. Једни су се једили због онога што пишем у „Политици”, други зато што уопште пишем за „Политику”. Најпре због њих сам и надвладао природну ауторску лењост.

главни уредник недељника „Време”